

SZABADSÁG.

A „Szabadkai Közlöny“ helyett

kiadja: Szalay László A. ügyvéd.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

➔ Egyes szám ára 15 kr. ➔

Kapható úgy a szerk.-nél, mint a helybeli könyvkereskedésekben, hol előfizetések is elfogadtnak.

ELŐFIZETÉSI DIJ HELYBEN:	
Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „
VIDÉKRE POSTÁN KÜLDVE:	
Egész évre	6 frt 60 kr.
Félévre	3 „ 30 „
Negyedévre	1 „ 65 „
Hirdetési díj:	
Egyhasábos petitsor egyszeri hirdetésnél 10 kr. többszörinél olcsóbb s minden beig- tatásnál 30 kr. kincstári illeték fizetendő.	

A szerkesztőség és kiadóhivatal:	
I. kör, Csokonai-tér, 55-ik szám; hová a közlésre szánt levelek, előfizetések és hirdetések intézendők.	
Hirdetések felvételnek:	
Budapesten: Haasenstein és Vogler, Gold- berger A. V. és Barna Tivadar.	
Bécsben: Haasenstein és Vogler, Dukes M. Schalek Henrik, Stern Móriz, Oppelik A., Danneberg J., továbbá a külföld minden nevezetesebb hirdetés felvételi irodában.	
A „Nyilttér“ sora 15 kr.	

Szabadka, 1883. január 20.

Szabadkaváros községi főgymnásiuma oly régóta foglalkoztatja — lapjainkat, hogy azok előtt, akiket ezen nagy fontosságú tanintézet ügye közelebről nem érdekel, talán már unalmas is kezd lenni. A lapokat csupán a fris újdonságok kedvéért olvasók tán akként is gondolkodnak: mit illet mindezen sok zaj minket? a város felállította, fenn is tartja intézkedését, a diákok eljárnak az iskolába, a tanárok végzik kötelességeiket, s aztán . . . . . punctum!

S valóban úgy is látszik, hogy nem csak a nagy közönség, hanem maga a városi hatóság is így gondolkozik: mely legfölebb annyit ha megtesz, hogy ha valamely tanári állás üresedésbe jő, a tanárok által kieszközölt felsőbb meghagyásra kihirdeti jól roszul a pályázatot s a kihirdetett állást betölti: — azt pedig, hogy egy kiesiny de szívós és föltételeiben makacs pártföredék miképen törekszik a város eme kétségtelen tulajdonát a hierárkhia kezeibe játszani: mint jelentéktelen dolgot uriasan ignorálja!

Uraim! proximus ardet Ucalegou! közel van a tűzveszedelem; ha idejekorán kéznél nem lesztek az oltással, ti bánjátok meg!

Avagy mi juttassuk-e eszetekbe azon csak pár hó előtt lezajlott harczt, midőn az igazgatói állás betöltése alkalmával, — hogy vágyait — annál könnyebben valósíthassa, egy igazi

ultramontán papot akart eme töredék a város által alapított s közvagyonból fenntartott főgymnásium élére állítani: s hogy vakondokszerű befolyásával az igazgatóság kérdését mai napig sikerült függőben tartania?

Mi figyelmeztessünk-e arra, hogy fanatikus pártközlönyeinek minden számában, az igazság arculesapásával fennen hirdeti, hogy főgymnásiumunk nem az azt alapító és fenntartó városnak, hanem a katolikus egyháznak képezeti tulajdonát s hogy minden eszközt jónak talál s fel is használ mindent arra, miszerint ezen tanintézetet püspöki fennhatóság alá juttassa?

Mi mutassunk-e rá azon vilálmekre, hogy ezen pártföredék agyházi és világi elemei uton utófélen sárral dobálják emez iskolát, annak erkölcsi állapotát, köznevelődési hatását, tanfőriaikat s közvetve magát Szabadka szabad kir. város törvényhatóságát?

Nem, mindezt tenni ezuttal nem akarjuk: csupán az ultramontán klikk szabadkai lapjának, a „B á e s k a i E l l e n ö r“ 1883 január 14-én megjelent száma vezércikkének néhány tételére akarjuk a közfigyelmet felhívni.

Ezen cikk első bekezdése, a szokásos szó sallangok előre boesátása után, — hogy t. i. városi főgymnásiumunk ősjellege katolikus, azt hirdeti a világnak, hogy Geréb József ujonan választott, de Mózesvallású tanár választásának megsemmisítése végett „monstre petitio“ terjesz-

tett a vallás- és közoktatásügyi miniszterium elé. Igen, a felvilágosodás, a haladás szégyenére s az igazság elfojtása czéljából csakugyan terjesztetett fel ilyen petitio egy pár száz ártatlan hívőnek s néhány m a g a s a b b (!) czélra törekvő kabátos embernek aláírásával: de hisszük, hogy a szent szándékot a magas közokt. kormány kellően fogja méltatni, illetőleg nem fogja figyelembe venni.

Vezércikkünk azonban, erkölcs-társadalmi szent hevőben ezen újdonság közhíretével nem éri be: hanem jámbor szokásához, talán természetéhez, a nagyítás és calumniare audacterhez (rágalmaz merészen) híven, a már egyszer ezen lapok hasábjain érdemleg méltatott alapító oklevélre, respective az abba becsusztatott k a t h o l i k u s kifejezésre támaszkodva, azt a valótlanítást merészli kinyomatni, hogy a mióta Mukits János került a hatóság élére mint polgármester egyéb városi érdekeinken, de főképen és különösen az iskolai, s ennek csucán, a v á r o s k a t h o l i k u s (!) f ő g y m n á s i u m a érdekein óriási sérelmek ejtettek. (Persze már 1869-ben is — midőn az évi 38. t. cz. (a népisk. törvény) életbeléptetésével összes hatholikus, gör. kel. és zsidó népiskolának közgyűlésileg felekezetiülkülieknek nyilvánítottak: — a csak három évvel később polgármesterre választott Mukits János vezette a város ügyeit!) . . . . . opportet esse memorem!

TÁRGYA.

A menyország kapujánál.

— Rajz. —

Irta: Hevesi József.

Erdő mélyén, patak partján, madárdal és virágillat között, szellő suttagásnál, tavaszi zsongásnál vallotta be Székes Gyula hét vármegye legszebb szöke leányának szíve legszentebb érzelmét.

Fenn az égen arany fényben ragyogott a nap s játszi sugarai átszűrődtek a sűrű lombokon és a zöld pázstra óles körvonallakkal rajzolták le a szerelmes párt, mely átölelve tartá egymást.

A leányka szívét teljesen betölté ama nagy, hatalmas érzelm, mely hasonlít a természet ama titkos nagy erejéhez, mely tavasszal a földben zsong, rügyet bont a fákon, s fakadásra serkenti a virágokat; bensőségteljes, meleg, rokonszerves pillantást vetett az előtte esdeklő ifjura, aztán odahajolt hozzá és kedves szöke fejecskejét az ifjú hón dobogó keblére temeté.

Azur színben mosolygott le rájuk az égbolt, boldogságról eszegett nekik a kis patak és fejük fölött édes dallal üdvözlé őket a pacsirta és az a langy szellő, mely a legközelebbi eserből fölkerkedett lombtól lombhoz, madártól madárhoz szökellve hirdette két tiszta szív végtelen boldogságát.

*

A papa világi volt és okos ember.

Székes Gyulában fölismerte a derék jóraivaló ifjut, kire rábízhatta gyermeke sorsát, — és egy szava sem volt leánya választása ellen.

Teljesen jóváhagyta és örült leánya boldogságának. A mamánál már kissé nehezebben ment a dolog.

Fejébe vette, hogy leánya nagy parthiet fog csinálni s miután Székes Gyula ezimerében még csak hétágu koroua sem ékeskedett, eleinte bizony idegenkedett a házasságtól.

De szerette egyetlen gyermekét s volt anyai önuralma, hogy ennek boldogságáért saját terveiről — ha fájdalmas szívvél is — lemondjon.

És így a fiatal szerelmesek boldogságának semmi sem állta többé útját.

Pár nap múlva szük családi körben ülték meg a kézfogót s mit az isten szabad természeté alatt már rég megfogadtak egymásnak, azt itt újból megerősítették az emberek által megalkotott törvények szerint: Szeretni fogják egymást, hön, igazán, önzetlenül, önfeláldozással, a sirig, örökre!

És mikor vége volt a sok ezeremóniának, a jegyesek visszavonultak egy erkélyre, mely a kertbe tekintett alá s egymást átölelve ábrándoztak, szöttek szívárványos reményeket és közölték egymással a jelen részegítő üdvét . . . . .

*

Mi szebb: a hajnal-e vagy a napfény? a bimbó-e vagy a kiféslett rózsza? a remény-e vagy a teljesedés?

Azt hiszem könnyű erre a választ megadni.

S valamint szebb a hajnal pirkadó sugara a meleg napfénynél; a fésző bimbó a kifejlett rózsánál: ép ugy szebbek, boldogítóbbak reményeink addig, míg remények, ábrándok és a rideg való s a mindennapi megszokás letörlötte azt a himport, melylyel reményeinket a merész és mégis remegő képzelet körülfogja.

Mily boldogok vagyunk, míg remélünk!

És vajjon ki remél többet, ki festi ki magának szebben a bizonytalan jövőt, ki épít több légvárat, ki szö több ábrándképet, mint egy menyasszony?

Oh legszebb kora az életnek, mikor a leány remegve lesi a pillanatot, melyben egy ismeretlen boldog-

ság révébe fog jutni, midőn ott áll a menyország kapujánál és nincs csak egy parányi kuleslyuk, melyen át táplálékot adhatna emészto kíváncsiságának!

Miért is nem állíthatja itt meg a napot, mint egykor Jozsué tévé, hogy ez a boldog nap soha, soha el ne mulnék fölötte!

Oh, mert ezerszer szebb a remény, mint a teljesedés!

*

Margitot a legnagyobb boldogsággal töltötte el Gyula szerelme és mióta mátkája lett, ugy képzelte, hogy az égen ezer nap áraszt fényt és a levegő tele van bódító illattal és bűvös zenével, mint a vrilek országa . . . . .

A menyegzőre nem tüztek ki a szülök hosszú határidőt.

Minek tartani a sziveket oly sok ideig lázas izgatótsággal?

Ha szeretik egymást, miért legyenek egymástól sokáig elválvá?!

Hiszen a szerelmes szívnek olyan drága minden perc! És milyen nehezünkre esik a várakozás, ha legfőbb vágyaink, legszebb reményeink teljesedéséről van a szó!

És a napok anélkül is milyen lassan telnek!

Mindegyik egy-egy század!

Pedig Margit mindennap talált még valami szóra-kozást, mely elfeledteté vele milyen rokonságban áll az idő a csigával.

Ma az erdőben kóborolt s felkereste legkedvesebb helyeit, melyekhez boldog emlékek fűzik, és ugy el tudott ott merengeni . . . . .

Ki tudja mikor jár ő megint erre?!

Másnap néhány távolabb lakó ismerősnél tett látogatást: ugy sem ér ő már rá egyhamar idejönni!

Harmadnap szemlét tartott virágai fölött, meglocsoltatta őket és gyöngéd szavakkal beszélgetett

De mindezzel nem éri be a nemes cikkező, hanem neki megy magának a főgymnasiumnak. s azt állítja, hogy különösen a főnebbirt idő alatt „mennyre meglazult főgymnasiumunkban úgy a tanárok valamint a tanulók közt a „jóiskola“ létfeltételének egyik legfőbb eszköze, a paedagogiai fegyelem! (No ti szegény tanárok, nektek s nevéndékeiteknek ugyan megadta!) Elképzéljük, mennyire megdöbbentetek azon fölfedezésen, hogy a mit a kormányközegek nem észleltek és nem tapasztaltak, azt iskolátok ezen foró keblü barátjának sikerült fölfedezni:

Hát még ha hozzá vesszük ama kétségbeesést tanusító kérdést, hogy

„nem-e sérelmes és mélyen erkörsileg elszomorító ama körülmény, hogy e nagy kath. városnak, a mely 65,000 (azaz hogy 62 ezer) lakos közt saját (?) hibeinek 60 ezret (?) számlál — kath. főgymnasiuma — kivéve az egyes kivételeket és nem érintve ezek magánjellemét — kiknek jutott kezébe?“

Részünkről e kérdést csak azért érintettük, hogy ezáltal alkalmat szolgáltatassunk a t. tanártestületnek, ezen egyenesen ellene irányzott támadásra állást foglalni. Hisszük is, hogy a felszólalás nem marad el, s az iskola hivatalan és avatatlan bírálója az általa készített mosdóvizhez megkapja a keresett törülközőt.

Cikkező támadásának folyamában a kath. jelleg, mint kedvezéssel vészparipáján tovább lovagolva, egyszerre kétfelé is kíván ütni, midőn akképen szól, hogy

„midőn a Mukitspárt oly egyénekkel töltötte be a tanszékeket, akik egyházeideket és hitfelekezeteket elhagyták, s mint ilyenek itt megtelepedvén, most már a hívő kath. hitfelekezetbeli polgároknak legdrágább „kincsét“ gyermekeiket oktatják: ezáltal a vallásos, és pedig általános vallásos érdelemnek legnagyobb kárára eselekedett s a vallás-erkölesifogalmaknak nyilteleny szétetését eszközölte.“

Ugyan kitől tanulta cikkező azon együgyű állítást, hogy a hitváltoztatás — annyi mint atheismus (istentagadás)? ki bizonyítja be általában is, a jelen esetben is azt, hogy a katolikuson kívül minden más hitfelekezet eo ipso erkölestelen; hogy a nem katolikusban nincs hit és vallásbeli érzelem — talán érzületet akart mondani; — nincs jellem, tehát haszonnal nem is oktathat? Bizonyára senki, csupán azon becsületes (?) principium, hogy „calumniare audacter“.

És ezzel ki is adta utolsó mérgét. Mert amibár az idézettek elégségesek volnának arra, hogy jámbor hibeinek utolsó csepp esztét is kiverje, még csupán egy naiv kis diversióval, a városunkban élő egyéb hitfelekezeteknek igazság- és tiszteletérzetére apellál; ezután pedig nagy esőndesen beismeri, hogy biz az ő pártjuk ez idő szerint még nem tartja eléggé okos dolognak,

velük; mintha azok megértének az ő gondolatait, az ő szavait.

Majd régi emlékeit szedte össze: hervadt virágok, fakult szallagok, névjegyek, cotillion-jelvények, stb. stb.

Ki tudja kicsoda bohó, gyerekes emlékek teszik ezeket becsessé annak a gyönyörü teremtsének, hogy úgy félti őket!

Piros ajkaihoz emeli sorra és elhalmozza esőkjával. (Boldog virágok, boldog cotillion jelvények!)

És ez így megy napról-napra.

A szív hatalmas ösztönével sejt, hogy egészen új élet vár rá ezental s bucsut vesz mindentől, még eddigi szokásaitól is.

*

Utoljára marad kis szobája.

Az a kis hajlék, hova idegen szem be nem hatolt, idegen láb be nem lépett, a melynek minden zugához, minden butorához ezer meg ezer emlék fűzi.

Itt szötte gyermekkorára arany álmait.

Itt ábrándozott a serdülő leányka.

E párnák fölött hullatott forró, meleg könyveket, ha nem birt többé az érzelm-árral.

Ehhez az amazolyhoz futott, ha szive teli volt s megnyugvást akart szerezni.

Itt áll kis munka-asztala.

Oh mennyi mindent tudna ez beszélni, elkezdve attól a kortól, mikor báburuhait szabdalta, egész a legutolsó napokig, mikor kelengyéjéhez himezett.

A varrógép, melynek zakatolása elcsitítja a szív heves dobogását s mely sebes hajzával futott versenyt... a kis fejcsékében egymást kergető gondolatokkal.

Amott a tűkör, mely látta a mosolygó gyermek arcot és melybe kaczerán pislongatott a serdülő leányka. Egy sarokban a kis könyvtár.

A díszes kötésű könyvek oly szépen sorakoznak egymás mellett.

kogy a már csak ellenpártiak czimezett, de azért katolikus

„ellenesnek rá galma zott Mukitspárt ellenében az elvi kérdéseket felvesse; sőt mint lelkiismeretes hajóparancsnok, aki drága értékeket szállít hajóján, betonja vitorláit úgy látván, hogy az időjárásnak hullámain a hajó kerekéi biztonság aligha fognak kiállani. Bele nyugszik még a Geréb megválasztásába is; nem talál abban semmi nagyobb veszedelmet, mint a hitfelekezetekből kilépett s évek óta tanrkodó egyénekben; el akarja hiteini a kegyes olvasóval, „hogy a szabadkai szabadelvű párt sem testületileg sem pedig másképen, se nem indítványozott, se nem kezdeményezett semmit; — akik a közgyűlésen mint bizottsági tagok részt vettek, ennek „idejét“ nem látták; hallgatnak ép úgy, miként mások, akik a gymnasium kath. jellegét visszaállítani kérik — és esakis ezen okból a miniszteriumnál petíció-nálnak — igen sokáig, évek során át hallgattak s meg sem mozdultak — kétségkívül azért, mert nem reméltek kedvező eredményt.“

(Az ám! a szülő savanyu, a tűzokok pedig nem várják be a vadászt.)

De van szegény árva fejének mégis egy vi-gasztalása, hogy

„ime ennyi válság, küzdelem és bajtán — nem ugyan a pártvezérek és előkezők (?) tanácsára, hanem majdnem önkénytelenül, hitbuzgó értelmi faktor kezdeményezése folytán, a kath. nép és polgárok ohaja és akaratainak emez áradata megindult. A kath. hitfelekezet nagy közönsége ohajtja melegen és követeli (!) erélyesen (!) eme kérdésnek törvényes megoldását.“

A hitbuzgó cikkező szerette volna ugyan a — szerinte — minden tekintetben biztosabb időjárást, a városi képviselők újból leendő megválasztását bevárni: de a „polgárság“ nagy számának akarata másképp határozott; eme nyilvánulás elé akadályokat gördíteni nem akart; a „koczká“ tehát elvetetett.

Igen a „koczká“ el van vetve. Városunk intelligentiájának, a szabadelvű haladás és a világi, minden felekezeti befolyástól független oktatás hibeinek lábaihoz van oda vetve a harsz keztü. És reméljük, hogy hazánk bölcsének Deák Ferencznek s a század mélyérzelmű s nagy szellemű fiának báró Eötvös Józsefnek szellemei fogják majd körül lebegni városatyáinkat ezen kérdés megvitatása s végeldöntésében; Trefort miniszter pedig, aki magát Eötvös eszméi letéteményese s végrehajtójának szereti tartani s nevelteni, csak oly intézkedéshez járul szentesítő szavával a mely Eötvös és a 19-ik század szelleméhez fogzó néltő lenni.

Egyszersmind pedig örökre véget vet azon üzemeknek, a melyek a szabadkavárosi főgymnasium s azok tanárai ellen szórt lelketlen vádaskodásokkal az ügy szentségének s felvirágzásának már eddig is sokat ártottak.

Elpattant a luftballon!

Milyen szép is mikor felelészük! Hogy gyönyörködnek a „gyermekke“ az új vásáriában! Mino reményeket kötnek hozzá! És? — egy szép reggelen arra virradnak, hogy a szép piros kis „luftballon“ elpattant, a

Ezeket a gyermekmeséket mily repeső szívvvel olvasta egykor, s mily e. i. ködösséssel kergette a sorokat ebben a regényben. E kötetemnek akkor kedvelte meg, mikor Gyulájával megismerkedett, ezt az író pedig idylljeiért imadja.

És odább áll a zongora, az a kedves jószág, melybe oly gyakran lehelt életet és ihletet. Vigasztalója a búban, hű társa, ha bánat emésztette lelkét s ha az ábrándok világában kalandozott.

Oh, hányszor játszta el rajta az esti félhomályban az „ő“ kedvezé dalát.

Az ablak nyitva volt. A nap alkonyra szállott. Pajkos szellő szökölt be és enyelgett fürteivel; lelke pedig a zene hangjaival elrepült messze, messze...

Meg nem állhatja most sem, hogy mesés habujjaival, végig ne fusson a fehér billentyűkön és egy pár motívumot el ne játszanék abból a kedves, ábrándos dalból.

És a zene bús hangjai megint eszébe juttatják hogy neki mindezeketől a kedves holmiktól bucsut kel vennie, örökös bucsut; hogy rá egy bizonytalan jövő vár, melyről nem tudja, mit rejt méhében.

Gyönyörü szeméből köny pereg szép hamvas arcára, melyet azonban siet letörölni.

S mikor körültekint, hogy nem vette-e valaki észre, megpillantja író-asztalán Gyula arczképét, a mint feléje mosolyg szép szelíd vonásaival, melyek annyi jószágot, őszinteséget fejeznek ki.

Oda rohan, fölkapja, össze-vissza csókolja és szive megtelik bizalommal és reménnyel.

Nem fáj neki többé a mult emléke s nem fél többé a jövő bizonytalanságától.

Ez a szeliden mosolygó arc bizalmat önt belé.

Igen, igen ő boldog lesz vele!

könény elllant, s ott maradt nekik a haszontalan — gum-mirongy.

Igy jártak az Antunovics-párt „gyermekke“ is azzal a szép piros kis „luftballon“-nal, melyet tavali időben adott kezökbe az „apuska“ vasírfiának, hogy gyönyörködjenek, hogy reménykedjenek benne.

Volt is éktelen lárna e vásott gyerekek között! Meghallhatta egész Europa, ha ugyan rajtuk volna a szeme.

Küértölték a „Bácskai Ellenör“-ben is: nézzétek meg ezt a gyönyörü „luftballont“, ha mi ezt felelészjük magával ragad minket is, ti pedig „szélsőbaliak“ itt maradtok lábunk alatt a földön! Letiporunk benneteket! Megbuktatok!

És mi, — kiket nagybölesen szélsőbaliaknak méltóztatnak a játszópajtások elnevezni, meg is bántuk azt a luftballont, meg is hallgattuk kéromkodás-szerű örömmüket, s kétkedve vártuk a jövőt, mert sehogy sem tudtuk elhinni, hogy az a „felújít“ kis jószág oly nagy erővel bírjon.

Egyikünk csalódott, és a csalódó fél — nem mi vagyunk!

1882-ik év őszén történt ez a vásári komédia. Talán nem is esett messze a szabadkai országos vásár vásárnapjától, a mikor a „B. Ellenör“-ben először megítőtök a nagy dobott, hogy: most kezdődik! — S kezdődött is.

Rifogták törvényhatóságunk tisztviselőire, hogy törvényt tiporva vezeték a szavazók összeírását, hogy pártszempontból beírják szavazóinak az a kinek szavazata nincs s kihadják a szavazattal bírókat. De ök rájöttek a lelkiismeretlen sáfarkodásra! Jaj azoknak kik ezt eselekedték!

Száz és száz ilyen szavazatról beszéltek, s meg is felelbezték összesen körülbelül úgy száz harminczat!

A „B. Ellenör“ lelketlen lármájára csak hallgatnunk kellett, mert ha belé vegyülünk a puskaropogtatá-ba, még valahogy előbb szétpat ant volna ez a nagyon erősen fel-fúj kis „luftballon“, melybe reményök horgonyai pihentek. De az Antunovics párt harezdedett emberei az összeíró küldöttség által felvett választói névjegyzéket, mind a két választó kerületre vonatkozólag megfelelbezték a központi választmányhoz, s a mikor itt esni kezdett a nagy győzelem jelvényeit magasban hordó „luftballon“, a mikor Czviin Antal, Tikviczki József és Mamuzsits Balázs (a gyerekek e régi handabandázó, és lakatosságot megunt, verbuváló kertese) az I. választókerületre, — Gálly György, Varga horgosi Péter és Kuluncsics Lázár pedig a II. választókerületre felszólalásaikkal elutasították, kezdett beállani a esőnd oda át. Bevonták a magasban lebegő győzelmi jelvényt, s 1882. évi szeptember hó 30-án beadták felelbezésüket nagy esendben a mk. Curiahoz.

Vártak fűjták a „luftballont“, hogy emelkedhesse nek rajta. El volt már készitva a nagy dob, a párt kürtösei készen tarták hangszereiket, hogy tele lármázzák a várost a nagyszerű győzelemmel a mit ök arattak, s a nagyszerű visszaélés a mit törvényhatóságunk összeíró tisztviselői elkövettek.

Megjött a pecsétes levél.

A mk. Curia úgy az I. mint a II-ik választó kerületre vonatkozó felelbezését illően méltatta. Látszik, hogy a referens éberem áttanulmányozta a hirneves apellátát, s az eredmény az lön, hogy a 130 megapellált választópolgár közül csak 11 nem bír kellő képességgel a választói jogosultságra, míg a másik nagy tömeg, az átellenesek nagy lelki banatára bizony szavazó maradt!!

És a „B. Ellenör“ e fenyves győzelmokről, s az összeíró tisztviselők e hallatlan (!!) botránnyosságáról oly mélyen hallgat, mintha nem is ő lett volna 5—6 hóval ezelőtt az a nagyhangú agitator.

No lám, milyen erősen szervezkednek oda át. Ez a megapellált 120—130 szavazat is bizonyosan a győzelmessé zászól alá sorakozandó! Hogy is ne? Hiszen Antunovics pártbelieknek köszönhetik, hogy nevük még a nagyméltóságú m. k. Curiahoz is felkerült. Hisszük, hogy alkalomszerűen meg is köszönik a szives megemlékezést.

De hát miért is nem hirdetik oda át ezt az aratot győzelmét? — Miért nem lármázzák tele a választó polgárok füleit, hogy miként emelkednek? — Miért nem hirdetik, hogy az ellenpárt csak is oly módon győzött eddig mert szavazatot adott és osztogatott minden jötmment himpellérnek? — Miért nem használják fel azt az általok teremtett dicsőséget a nép vakítására?

Miért, — miért?

Mert vége a vásári komédiának:

elpattant a „luftballon“.

K. Iliás.

Szinészetünk.

S z o m b a t o n szinrehozott s v a s á r n a p ismételt operette „Ördög a földön“ valóságos kétgarasos komédia, melynek betanulásával és szinrehozatalával kár az időt vesztegetni. Meséje telve van szellemtelen ostobaságok és frivolságokkal; zenéje folytonos reminiscenciákkal, de ezek sincsenek szerencsésen összeállítva, a mi pedig új benne, minden daltamosságát nélkülöz. Egyszóval az egész darab olyan, mely csak visszatetszést tud szólni. Nagyobb szerepek s kiváló énekrészletek nem lévén benne, az előadás lefolyásáról nem igen beszélhetünk.

H é t f ő n Lenkeyné jutalomjátéka egyike volt a legsikerültebbeknek. Mar erősen megszoktuk, hogy jutalomjáték s telt ház rendszerint ellenségek, de ez estén bőkejobbot nyujtottak egymásnak mi a jutalmazandó érdeme. A sorozatba felvett tánczókat a nála megszokott virtuositással lejtette, főleg a „Mult és jelen“ nevezett

omnius táncával, melyben rendkívüli ügyességéről tett tanúbizonyságot, csinált nagy hatást. Tetszést aratott a jutalmazott által betanított „Tót tánc“ is, melyet Berényi Mariska s Szirmai Irén ügyesen jártak el. Az estét betöltő két vigjáték a „Szerelmes pap“ s „Az utolsó német Budapesten“ nem egy derült pillanatot szerzett a közönségnek; ugy szinte Láng Etel szépen előadott éneke: „A mór éji dala“ s Dobocányi „Koristá“-ja.

Keddén „A fekete orvos“ került színre. Az előadás eleinte nagyon vontatva ment, a szerep nem tudás nagyon érezhető volt, de később bele melegedtek a szereplők. Gerőfy a czimszerepben jeles alakítást mutatott be s hálás szerepét teljesen kizsákmányolta; csak maszkja azokkal a nagy függőkkel s mulatóknál sokkal sötétebb arcuzattal rontotta az illúsiót. Perlakynak (Pauline) ma nem volt szerencsés napja; leszámítva a szerep nem tudást, mi nála először történik, egész játékán hidegség vonult végig s nem bírt szerepébe lelket önteni. Kutassy (Lia), Lenkey (Saint Luce), Takács (Barbantane) s Mészáros (Andre) kisebb szerepeiket jól betöltötték.

Szerdán még az idény elején nagy hatással adott „Üdvöske“ mulattatta közönségünket. Az előadás kitűnően ment; a szereplők elemükben lévén, pezsgő élet, jókedv s elevenességel találkoztunk a színpadon. Gerőfy (Bettina) s Balogh Árpád (Pippo) szépen énekeltek s nagyobb ének számaikkal tapsokat arattak. A darab tiszta jövedelmét a színgazgató a győri vízkárosultak javára juttatá, mely ténye önmagát dícséri.

Csütörtökön „A két Ranczau“ adatott elő. E hatásos színmű ma is igen jó előadásban folyt le s Gerőfy, Takács, Mészáros s Kutassy egyaránt osztoztak a sikerben. Lenkey a második felvonásban „Ne felejes“ című románczát csinosan s érdelemmel énekelte.

— **Színházunknak** a jövő színi évadra leendő kiadatása iránt e hó 18-án határozott a színiügyi bizottság. Pályázat hirtetteik. Határidő február 10-ik napja. Örömmel látjuk, hogy mult heti felszólalásunk nem sziklára hullott, s hogy idejében rendezkedni sietnek.

Értesítés

A „Szabadkai főgymnasium szegény tanulóit segélyező egyesület“ alapításának pártolói — miután az előtervezetelen az alakulhatásra az alairásoknak föltételül kitűzött száma csaknem háromszoros — tisztelettel meghívom a f. évi jan. 28-án, délután 2 és fél órakor a gymnasium II. osztályu tantermében tartandó alakuló gyűlésre. A korelnök távollétében **Haverda Matyás.**

Helyi hírek.

— **A színiügyi bizottság** f. hó 20-án ülést tartott, melyen Aradi Gerő színgazgató talyamodványra tárgyalatott, ki 1000 frtnyi biztosíték kifizetése mellett a jövő sasonra a szabadkai színházat kerü. A bizottság eleink vita után legutóbbi határozatát — a pályázatot illetőleg — fenntartotta azon hozzáadással, hogy a megválasztott igazgató 1000 frt övadékot tartozik letenni, (Igy hát a fogás még sem győzött! De hát az az 1000 frt garancia? Csakugyan neveléses!)

— **A városi zenédét** megverte a jó isten mind a két kezével. A gymnasiumból kiszorították az u. n. Friedmann-téle istano helyiségbe. Láttuk e szomorú iskolát. Egyik szoba tataról a vakolat egy méternyi magasságban lehullva, szemét térdig, fütés kegyelemtel — nehá. A másik szoba vámiivel jobban néz ki, mert a piszkot, egy csomó rongyos pad eltakarja, de itt már fütésnek nyoma sincs. Ugyan miért esütítják Szabadka város hatóságát nyí élihetetlen intézkedésekkel? . . . Vagy-vagy! Vagy legyen a zenede nevéhez mello, hogy abba minden tisztességes ember be merjen lépni, vagy szüntessék be ez intézményt végleg, s ne készítsenek botrányt a netaláni idegen látogatók részére!

— **Szerencsétlenségben szerenese.** E hó 12-én Csordás Vince, ötómási pusztai városi haszonbérlo feleségével a szabadkai hetivásáron léven, délutáni 4 óra tájban visszaindult. Midőn a majsai sorompónál a budapesti zimonyi vasúti átjáróhoz ért, a koraik nem volt leeresztve, s egész biztonságban a sinek felé hajtott. E pillanatban azonban a 179. sz. gőzmozdony fütülvé közeledett, mitől a lovak megijedve a kocsival a töltésre rohantak. A gőzmozdony a kocsi eltaposta. A férfi szerencsésen és baj nélkül kiesett, az asszony azonban balkezével a mozdony alá került s a robogó vonat mind az öt ujját elmetsette. A szerencsetlen nő kórházba szállítottott.

— **Ujabb adóemelésekkel** boldogítja a kormány a magyar hazát. Meg is zavarták ezt az országgyűlési képviselők, köztük M a m u z s i c h Lázár is. M u k i e s Erud „nem“-mel zavartott.

— **Kopunovits Bilandzin Albert** helybeli földmives csodot jelentett be. Most már a budárokon van a sor, hogy hasonlót tegyenek. Haladunk! — de nagyon szomorúan.

— **Schreier Zsigmond** helybeli köztisztviselőben állott gabonakereskedő megbukott, azonban ellene a csőd vagyonihiányából el nem rendeltetett. Azonban nevezett ellen a helybeli kir. törvényszék bitői osztályához fellejtetés érkezvön be, arról értesítettünk, hogy a vizsgálat befejezéseig letartóztatott.

— **A legfiatalabb orvos.** Egy helybeli 3 éves kis leánya elmegy nagynénjéhez látogatóba és öt ágyban fekvő találja. Ugyan mi baja? kérdi a kis leánya nagynénjétől. Forrósgom van, volt a felelet. Erre a kis baba anyai gyógmódot rendelí patiensének. „Hát ha forrósga van, nyissa ki az ajtót.“

— **Stoczek Károly** értesülésünk szerint a kir. főügyesség útján fogsága megkezdésére egy havi újabb időhaladékot nyert. Hogyan van az, hogy e diesöséggel a „B. Ell.“-ben nem dicsekszenek.

— **Nagyon kapós lett** a Szabadkán megjelenő új „ipar és kereskedelmi lap“ — a reánk nézve istenben boldogult „Szabadkai Közlöny“. Ma egy hete a kihordó fiu a zombori uton egy kereskedésben 100 példányt 20 mondd: h u s z krajezarért adott el! Hálátlan világ! dörmögi az új s z e r k e s z t ő. Hja, nálunk nem ismerik fel a talentumokat (!) rögs ut a szerkesztőség, sokan elbuknak azon.

— **A „B. Ellenőr“** egy jó lelkü szamaritanusa két egész hasábon foglalkozik velünk a „helyi hírek“ között. Ugyan mivel töltötték volna ki lapjukat, ha a „Szabadság“ fel nem billentt egyes sötét pontokon a lekötözött burkokat? No ne busuljanak, ha az igazság kimondásán rágódni s e miatt bajlódni akarnak velünk, lesz módjuk benne elég. Ezáltal nem reflectálunk Jeremiás eme kerserveire, habár írójukat is megtudnók nevezni, — mert nincs terünk rá.

— **Az első nőegyleti bál** f. hó 13-án a „Pest város“ nagytermében igen fényesen sikerült. 10 óra tájban kezdett gyülekezni a válogatott közönség s 11-kor már megtöltötte egy a termet mint a karzatokat. Nem hiába, hogy a kalendárium csinálók ez évben rövid farsang-s hosszú bójtöt szabtak, de igyekszik is a tánczolni vágyó mindkét nembeli fiatalság kipótolni azzal, hogy minden bálban részt vesz. A táncz 11 órakor vette kezdetét s tartott szakadatlanul reggeli 6 óráig. Az első négyest körülbelül 40—50 pár tánczolta. A toilettek fény, csim és izlés tekintetében vetekedtek akármely fővárosi báltozókéivel, különösen 3 szín volt képviselve tulnyomóan, a rózsaszín, fehér és kék. A mint halljuk, hozott e bál a jótékonyág oltárára egy pár száz forintot.

— **Féltékenységből.** Mult esütörtökön a piacon járó-kelők épületes látványok voltak tanui. Két nő, keblükben telve egymás iránti gyűlölet s féltékenységgel, véletlenül találkoztak a városháza előtt s féktelen szenvedélyüknek ellen nem állhatva, furiaként rohantak egymásra. Az összeütközés csak pár percig tartott, de a esatartert távozásuk után kalaptoil törmelékek s esipkefeszlanok jelzik jó darabig. A szemtanu bérkocsisok szolgálátukat ajánlották föl a sajátoság párbajozóknak, hogy a scandalum egy jó lahotalval növekedjék.

— **Csütörtökön** a vasúti hivatalnokok ismét egy jól sikerült estélyt rendeztek az indóházi étteremben.

† **Vukovits Maria** földbirtokosnő, f. hó 15-én esti 7 órakor, 76 éves korában, végelegyengülésben elhunyt. Elhunytát mely fájdalommal jelentik, unokavérei és örökösei: Vukovits Gábor és Láli, nemkülönbön számos rokonai, barátai és ismerősei. Hült tetemei f. hó 17-én d. u. 3 és fél órakor helyeztetek az u. n. bajai sírkertben a csakádi sírboltba örök nyugalomra. Áldás és béke lengjen porai fölött!

— **Rendőri apróságok.** K e e s k ő s T a m á s f. hó 6-án esti 6 óra tájban a 6-ik körü fehér kereszt mellett két emberrel találkozott, kik orrát betörték, kalapját s a nála volt életmi szereket erőszakkal elvették. A tettesek Köszegi István és Hadnagy Márton 5-ik körü lakosok személyében kérekerülvén, a kapitányság őket letartóztatta. — **P a s k e s z S a l a m o n** városi fogyasztási adóhivatali ügynök Kriesanov Simon husvágó ellen életveszélyes fenyegetés miatt a helyb. kapit. hivatalnál teljelentést tett.

— **Eppen most** jelent meg Budapesten **Frommer A. Hermann 1883 ra szóló főárjegyzéke**, mely mindennemu gazdasági fözeték- és virágmagvakat, gyümölcsfákat, rózsakat, cserjéket stb. oly gazdag választékban tartalmaz, mint igen kevés külföldi árjegyzék, belföldön pedig tekeletességre nézve ehhez hasonló nem jelenik meg; ezen rendkívüli előnyönél fogva gazdáknak és kertkedvelőknek melegen ajánlatjuk. Az árjegyzék kívánatra i n g y e n e s b e r m e n t v e a nevezett cég által mindenkinek megküldetik.

Megyénből hírek.

* **Baján** az első nőegylet elite bálja fő hó 10-én lett megtartva. A jótékony cél dacára a bál nem sikerült: a négyest összesen 8 pár táncolta.

* **Zentán** f. hó 11-én nagy ünnepélyességgel nyitották meg az ipariskolát. Mikor írhatjuk ezt Szabadkáról?!

* **Baján** Jankovics Aurel főispánunk ellen az elégtelenség növekszik. Mint bennünket értesiteneik, — s mint a „Bajai Figyelő“ bővebben is megemlékezik, a főispán közbenjárása folytán egy ismeretes magyarfalo natiának magyar nemesség adományoztatott. Szabadkán a magyar tisztú kart németül közöntötte fel, Baján az idegent magyar nemessé téteti! A közszolgálat terén köntendő babérkoszorú szép galyakkal szaporodik! Jó lenne megjegyezni, hogy nem vagyunk Zentán, a hol a „Zentai Figyelő“-t agyon lehetett ütni.

* **Apatinban** a műkedvelő ifjuság jan. 24-én az ottani kisedővő alaptökéjének javára t a n e z v i g a l m a t rendez.

Közgazdaszat,- ipar- kereskedelem.

— **„The Gresham“ életbiztosító-társaság Londonban.** Ennek az Ausztria-Magyarországban is gyökeret vert életbiztosítási társaságnak 1882. évi június 30-án letoltly 34-ik üzleti évről szóló és az 1882. december 14-én megtartott rendes közgyűlésén felolvastott jelentése magyar fordításban is előtünk fekszik. Kivesszük belőle a következő főadatokat: A lefolyt év eredménye rendkívül kedvező volt. Ez évben 8095 biztosítási ajánlat

érkezett a társasághoz 67.135.575 frt értékben. Ebből elfogadtatott 6584 ajánlat 56.032.259 frt összegben, melyért a megfelelő számú bázczák kiállittattak. A díjbevétel a viszontbiztosításokért kiadott összegek levonása után 12.364.574.25 frt volt, a miben 1.870.877 frt első biztosítási év díjai foglaltatnak. A kamatszámlla egyenlege 3.048.247.50 frt volt és a díjbevételekkel a társaság évi jövedelmét 15.412.821.75 frtra emelte. Az év folyamában a társulathoz intézett és általa kifizetésre elfogadott életbiztosítási bázczákból eredő követelések 5.941.429.15 forintot tettek ki. A kibázcsítási és vegyes biztosítási szerződésekből származó követelések, melyek lejártak, 2.699.440,20 frankra rugtak. Bázczák visszavásárlására 865.229,60 fr. adatott ki. A biztosítási alap, mely a szerződés kivitelét biztosítja 4.922.457-30 frankra emelkedett. A realizált aktívák teljes összege az üzleti év végén 79.367.882-80 fr. volt. E számításnál nem vétetvén tekintetbe a tárcaza vételáron felvett értékeinek értéktobblete, minthogy ezek az értékek nem realizáltak és így nem is tekinthetők azonnali nyereség forrásául. Ez értéktobbletnek azonban nagy jelentősége van; szilárdítja a biztosítókat, melyeket a társaság nyújt. Tökésítések 2.332.218-05 fr. a brit kormány értékeiben, 420.129-30 fr., az indiai és gyarmati kormány értékeiben, 15.002.737-90 fr., idegen állami értékekben, 981.488.05 fr., vasúti részvényekben és elsőbbségekben, 23.554.968-85 fr., vasúti és egyéb kötvényekben, 12.309.746-35 házakban köztük a társaság háza Bécsben és Budapesten, 11.727.267-40 frank jelzálogokban és 13.040.326-90 fr. egyéb értékekben.

Törvényszéki esarnok.

(Stoczek Károly sajtópöre.)

880.1882. bto szám.

Végzés. Folyamodó Stoczek Károly azon kérelmének, a melyet az 1882. évi 30833 sz. a. kelt esküdtzéki sajtóbírósi ítélettel kimért szabadságvesztés büntetés végrehajtásának az általa 1882. évi 36790 sz. alatt emelt perújítási kérelem jogérvényes elintézéséig leendő elhalasztása iránt beadott, hely nem adatik **m e r t:** a perújítási jogorvoslat az ítélet végrehajtását — az 1876 évi máj. hó 17-én kibocsátott igazságügyministeri rendelet 104. §-sa értelmében meg nem akadályozhatja; de a perújítás iránt a folyamodó által emelt kérelem a mai napon 38359. fltó 1882. sz. a. kelt határozattal egyébként is megtagadtatott.

A bpesti kir. trvszék, mint sajtóbírósnak 1883. évi január hó 17-iki ülésében. Kriszt, s. k. elnök.

Lovag Sterbeczky István nyugalmazott állami pénztárnok bünugye.

Folyó hó 19-én lett tárgyalva a hazai nagy lapok által oly nagy hirre emelt bünügy, mely a nevezetességet már csak azért is megerdemli, mivel szomorú társadalmi viszonyaink egyik sötét képét tárja elénk.

A tényutadékok röviden ez:

Vojnits Livius, volt szolgabíró és zentai lakos, örökösödés és gondos takarékosága után szép vagyonhoz jutván, ingo és ingatlan vagyonat két kiskoru fiára, László és Guidóra hagyta, oly megszorítással, hogy 6000 frt életbiztosítási tokének kamatait, addig mig édes anyja él, ez utóbbi élvezze. Az elhunyt gyermekeit nagyon szerette s hogy végakarata teljesíttessék dr. Guln György közbizalomban álló szabadkai ügyvédet végrendeleti végrehajtóul, lovag Sterbeczky Istvánt pedig, kinél két gyermeke Temesváron volt ellátásban s kit 32 évi állami szolgálatáért, hűségéért mint állami pénztárnokot 1300 frttal nyugdíjaztak, kivél örömmel tarsalgott az összes előkelő család, mint k e b e l b a r á t j á t, kiskoru gyermekei gyám és gondnokául nevezte ki.

Dr. Guln Sterbeczkyt a végrendelet elküldésével gyámi hivataláról értesitven, megkezdte végrehajtási szerepet. Az ingatlanok közül a házat jó áron eladta, termest és egyéb ingóságokat pénzzé tett s a készpénz s egyéb értékpapirokban rövid idő alatt 36.817 frtot küldött a gyám kezéhez.

A jó barát, a kiváló bizalomra emelt gyám a pénzt elfogadta, a kiskoruaknak szeretetet szinlelt, a pénzt azonban elköltötte s teljes beestelenségét csak az mentette meg, hogy a kiskoruaknak kiváló neveléséről gondoskodott.

Midőn Vojnits László nagykoruvá lett, csak akkor látta, hogy ő és testvére vagyonukból ki vannak forgatva s midőn erről a belügyminiszteriumhoz jelentést tett; akkor tünt ki, hogy Sterbeczky bünös, azonban a zentai árvaszék a legnagyobb mérvü hivatali mulasztást követte el, mivel hatósági felügyeletét 9 é v e n á t s o h a s e m g y a k o r o l t a, még azt sem tudta, léteznek e az árvák.

Sterbeczky 64 éves, ősz, de tisztességes alak s védelmét szintén az árvaszék mulasztására állapítá, mit védője Farkas Zsigmond ügyvéd mondhatni teljes érvényre emelt.

Sátor Jenő kir. ügyész miután vádlott maga beismerete, hogy mint gyám 18.503 frtot költött a kiskoruak pénzéből s ezt üzletbe fektette nyereségvágyból, „hütlenség büntetésben“ kérte bünösnek kimondani s megfelelő büntetésre itélni, annak idején pedig az okozott kár megtéríthetése végett az árvaszék ellen az összes iratokat a feyelmi bírósághoz áttenni.

A kir. trvszék (elnök Orsay, bírák Török, Graff) vádlottat hütlenség büntetésben bünösnek mondja ki, 2 évi börtön, hivatal és nyugdíjának elvesztésére itéli, s a zentai árvaszék hivatali mulasztásaiért, az iratoknak a feyelmi bírósághoz hivatalból leendő áttételét elrendeli s egyszersmind vádlottat szabadlábra helyezte.

Kir. ügyész sulyosításra, vádlott enyhítésre felebbezett.

Felelős szerkesztő és kiadó laptalajdonos:

SZALAY LÁSZLÓ A.

HIRDETÉS.

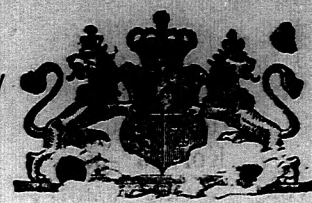
Alulírott tisztelettel értesítem a n. é. közönséget, hogy helyben LEOVITS-féle házban (gőzfürdő-utca) levő

virág-kereskedésemben

mindenféle megrendelést élő virágokra *koszorúk-, menyasszony- és nászleány-, Angot-, Cotillion és asztali-csokrokra* papír, tartán vagy a legdrágább selyem manchettákkal ellátva, legolcsóbb áron és legdiszesebben kiállítva, továbbá mindenféle díszítmenyeket élő virágokkal *bálak és halálesetekre* pontosan teljesítek. *Ügyszintén van több ezer db 2-3 éves gledicsia (kerítésül) melyekből 1 frt 50 krért 100 db kapható.*

Mély tisztelettel

Bednarz Károly,
városi műkertész.

Ő Felsege a svéd király
magas kormánya által

szabadalmazott,
Dr. Lengyel-nek

Nyirfa-Balzsama.

Maga a vegetális nedv, mely a — nyirfából — foly. ha annak törzsébe lyukat furunk, már emberemlékezet óta mint a legkitünőbb szőpítő szer ismeretes, ha azonban ezen nedv a feltaláló utasítása szerint balzsammá készítetik el, akkor mutatkozik csak annak csodálatra méltó hatása.

Ha esténként ezzel arczot vagy más bőrrészeket bekenjük, már a következő nap reggelén a bőrről alig észrevehető rétegek válnak el, mely ezáltal vakítóan fehérre és gyengéddé leszen.

Ezen balzsam lesimitja az arczon keletkezett ráncokat és himlő-forradásokat s annak ifjú színt kölesönöz; a bőrnek fehérséget, finomságot és üdeséget kölesönöz, szeplőt, májfoltot, anyajegyet, orrvörösséget, pörse-
nest (köhimlő) s a bőrnek minden tisztátalanságát a legrövidebb idő alatt eltünteti. Egy korsó ára használati utasítással együtt 1 ft 50 kr.

Raktár B u d a p e s t e n : Török József gyógyszerésznél király-utczában. Z á g r á b : Mittelbach Zsje. gyógyszerész. P o z s o n y : Pisztory Félix gyógyszerész. Mihálykapu. T e m e s v á r : Tarczay István gyógyszerész. Főraktár : Henn W. Bécs.

Hirdetés.

A tanítónő-képezdén innen a képezde s HEVÉR IGNÁCZ háza között lévő **telek** az ott lévő

t é g l á v a l

együtt eladó. A feltételek HEVÉR GÉZA tulajdonosnál megtudhatók.

Árverési hirdetmény.

Alulírott esődtömeggondnok ezennel közhírré teszi, hogy a szabadkai tekintetes kir. tszék mint esődbíróságnak f. 1883. évi január 15-én 623. sz. a. kelt végzésével a ZSÓTÉR ZSIGMOND esődtömeggondnokhoz tartozó

bolti fűszerárúk és felszerelések

elárvereztetése elrendeltetvén, határnapul f. évi január hó 22-ik napjának d. e. 9 órája tüzetett ki, mely alkalommal a feltárolt ingóságok a vagyombukott üzleti helyiségében (Zombori-út Pinkovits-féle ház) készpénz fizetés mellett el fognak adatni.

Kelt Szabadkán, 1883. évi január 17-én.

Dr. Békeffy Gyula

h. ügyvéd, vagyombukott Zsótér Zsigmond esődjének tömeggondnoka.

3. szám.
isk. 1883.

Pályázat.

Szabadka szab. kir. város iskolaszékének f. évi január hó 11-én 3. sz. alatt kelt határozata folytán a polgári leányiskolánál évi 800 frt fizetés, 120 frt lakkér és ötödéves pótlékkal javadalmazott tanári állomásra, mellyel a mennyiség és természettudományi szakcsoporthoz tartozó összes tárgyak tanítása van egybekötve pályázat hirdettetik oly megjegyzéssel miszerint ezen állomás elnyeréséért csak is azon egyének folyamodhatnak, kik a fenti szakcsoportra **képesítői oklevéllel** bírnak.

Felhivatnak ennél fogva a folyamodni szándékozók, miszerint felszerelt kérvényeiket az iskolaszékhez f. évi február hó 15-ig annál inkább beküldjék, mert az elkészen beérkezettek figyelembe véletlen nem fognak.

Szabadkán 1883-ik évi január hó 11-én tartott iskolaszéki ülésből.

Az elnökség.

10659.
1882.

Árverési hirdetmény.

A szabadkai kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a szabadkai kir. törvényszék területéhez tartozó hajmoki 326. ztjkyben A. I. 361. hrsz. a. felvett ház udvar és kertből Oszvald József és Oszvald Alajos 2/6 részbeni jutaléka Szakács Miklós és Wolf Borbála csatlakozott végrehajthatóknak Oszvald József és Oszvald Alajos végrehajtást szenvedők ellen 112 frt 25 kr illetve 187 frt 46 kr s jkai iránti végrehajtási ügyében 666 frt 66 kétharmad kr. megállapított kikiáltási árban 1883. évi február hó 23. napján d. e. 10 órakor a hajmoki község háznál a fentebb kitett kikiáltási ár 10 százalékának bánatpénz fejében leendő lefizetése után nyilvános árverésen kikiáltáson alól is eladatul fog.

Kelt a szabadkai kir. törvényszék mint tkvi hatóságnak 1882. évi december hó 12. tartott üléséből.

Márton István
kir. tszéki jegyző.

Biró Antal
kir. törv. elnök.

11182.
1882.

Árverési hirdetmény.

A szabadkai kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a szabadkai kir. törvényszék területéhez tartozó szabadkai 12360. számú telekjegyzőkönyvben A. I. 4686. hrsz. alatt felvett ház és beltelek, nemkülönben a szabadkai 7562. sztjkybeli 10720ja és 10720je hrszámok alatt felvett ingatlanokból Kovács Birkás Imrét megillető jutalékok tulajdonjoga, — Temunovits János és Huszár Julcsa végrehajtást szenvedő ellen 260 frt tőke s járuléka iránti végrehajtási ügyében 1200 frt, 119 frt és 119 frtban megállapított kikiáltási árban 1883. évi martius 21. napján délelőtti 10 órakor a szabadkai kir. törv. telekkönyvi irodájában fentebb kitett kikiáltási ár 10 százalékának bánatpénz fejében leendő lefizetése után nyilvános árverésen eladatul fog.

Kelt a szabadkai kir. törvényszék mint tkvi hatóságnak 1882. évi december hó 22-én tartott üléséből.

Márton István,
kir. tszéki jegyző.

Biró Antal,
kir. tszéki elnök.

Nyomatott Bittermann Andornál, Szabadkán.

Ház eladás.

A VI-ik körben, Arany János téren, 68. sz. alatt fekvő, a régi Jakabesics ház mellett, s a Vojnics Sándor-féle háznak átellenében levő s kényelmes berendezéssel bíró lakház, szabad kézből eladó.

A feltételek Bedzsula József tanító és tulajdonosnál (I. halasi-ut 205. sz. a.), esetleg kiadóhivatalunknál megtudhatók.